

räggastikku wanfrette wahhelt läbbi, watas lahhele polele, eddasi ja taggasi; pallus ka külla mehhi, tedda juhhatada omma hobbose jure. Akkasiid mehhed küssima ja järrele pärrima, kus ta hobbone jänud; mis karwa, ja kui wanna; kui suur; kas rammus, wõi kondine; kas ta tahta wahhetada, woi müia; kust kihhelfonnast ja wallast ta olla; mis külla nimmi; kes temma suggulassed, ja kudda temma perre nimmi. Juhhan arrutas küssijattele suust suhu, ja läest kätte puhhas ärra, lotes, et nemmad tedda öige te peäle juhhataks; agga külla mehhed küssijid ifka weel rohkem, ja tahtsid lühhemalt teada sada, kas kaddund hobbone tuggew töteggia; kas ta wälleda jallaga; mis wiggad tal olla, ja kas ta able söja. Wenda lorrifesid nemmad hull aega, ja Juhhan unustas selle magusa juttoga hobbose ja wanre ärra; jättis ommei wimaks rahwaga Jummalaga, ja läks omma teed, wenda illes otsima. Eddasi minnes mötles ta leit mötled ärra ja tulletas ka wanna ruuna mele, tedda temma külla mehhe wanre külge linnisidus, et mitte külliks ees ep olleks. Kus se küllamehhe waner ja küllamees isse jänud, kes tedda wöis teada? Seal ta waene jallamees, lest suurt laata, kus hobbose mehhi tuhhande kaupa koos, ükspäini omma seggase peaga, rahwa naeruks hoost otsides, olleks ennem ma põhja läinud, kui auem tedda süddame wallo landa. Wiina ja ölle

aur läks wimaks sure murre läbbi peast wälja, mehhe jalg ei lommistand ennem ni jaggedaste, ja ta akkas mötlema, mis temmaga sündind. Trahteri jure taggasi pörates, panni temma emalt tähhele, et se wanna korrend raudjas, kellega ta wöida ajand, seälsammas ulse ees seisab. Kus hobbone, seal siis polle ta perremees ka mitte langel! mötles Juhhan, ja läks kermest eddasi. Agga kui suur olli temma ehmatus, kui nähha sai et se roio temma wanre ees olli ja ta tällu põlnud kussogil. „Kus mo täl jänud, ja kus selle hobbose perremees?“ küssendas waene sure hälega; agga ei rahwas teind teggemistgi. Agga ühhel olli isse ennesega teggemist ja toimetamist küll, kussa ja kerra lämmitas leit ärra. Toas ei olnud linna pettist ka mitte leida, egga legi ei teadnud tedda Juhhan otsis. Hindreko poja silmad largasid wet täis ja südda tahtis löhki minna. „Mis nüüd isä ütseb, ja mis Kustas ütseb, kui tedda nähha ja kuulda sawad? Oh minna waene laps, mis ma nüüd tahhan teha! Kas se polle üks pea teggu! Mis ma pörane läsin trahteri, ja mis ma jöin selle kurjateggia wiina! Oh se wötta sind! Ta olleks täie suuga kurja hüüdnud ja wandunud, agga tänuo temma wannemattele, kes tedda mitte ei öppetand tedda prufima. Nörkus peaga kui lastud warres, läks ta jälle öne. Wanna kölpjalg seisis ifka weel, pea maddalas